

ne, hvorved lagtingslovenes retsniveau er på plads.

Og hvis vi så med en ny selvstyrelov får slået fast, at der ikke er nogen begrænsninger for, hvilke anliggender der kan overtages, jamen så er vejen banet til det reelle selvstyre.

Når det drejer sig om den udenrigspolitiske kompetence, så understregede statsministeren, at dette selvfølgelig også var en mulighed, som kunne opnås ved fornuftige forhandlinger om en nyordning inden for rigsfællesskabet.

Så summa summarum er altså, at vi ikke behøver at gå over åen for at hente vandet. Løsningen findes på denne her side af åen, på denne her side af rigsfællesskabet.

Forleden fik jeg tilsendt et speciale fra Institut for Statskundskab ved Københavns Universitet med titlen »Rigsfællesskabet – udvikling eller afvikling?« Det er skrevet af Lave K. Broch og Thomas Nielsen. De siger blandt andet, at ud fra et historisk perspektiv i forhold til Island og i et internationalt perspektiv i forhold til andre stater er spørgsmålet om rigsfællesskabets fremtid langt mere nuanceret end et billede med to løsningsmodeller: fortsat statssamhørighed eller løsrivelse.

Der findes således adskillige løsningsmodeller, hvorefter de lister otte forskellige modeller op. En af dem er et associeret statsfællesskab, hvor det substansielle område er sikret gennem en folkeretlig aftale, og det associerede område ensidigt kan udtræde af den fælles statsdannelse, og hvor suveræniteten ligger hos staten.

Men ud over de mange eksempler nævner de også den mulighed, at der etableres en nyskabelse i form af en løsningsmodel, som ikke er set før. Hjemmestyreloven var unik og ikke en kendt ordning før 1948. Og min politiske påstand har længe været, at det er op til os selv, færing og danskere, at finde den løsning, som netop passer til vores forhold.

For at repetere det, som hr. Peter Duetoft så fornuftigt sagde: Lad os vise lidt opfindsomhed.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg lyttede til statsministerens tale i formiddags. Og hvad hørte jeg? Jeg hørte forkerte oplysninger, jeg hørte forkerte tal, og så hørte jeg en gang surt brokkeri.

Hvad var så de forkerte oplysninger? Jo, statsministeren sagde, at hvis man vælger at holde fast i kronen og altså siger nej til euroen den 28. september 2000, så svarer det til, at man siger sin bilforsikring op, fordi man er blevet

elitebilst, og så har man nok ikke brug for den. Det er et forkert billede. Hvad er det rigtige billede?

Det rigtige billede er, at hvis der bliver stemt ja den 28. september, så sætter man bilen væk, forærer den væk og går om bord i den store socialdemokratiske bus sammen med alle de andre med den tyske chauffør og den franske afløser, og så kører man af sted alle sammen med samme hastighed og i den samme retning.

Og det er jo i hvert fald ikke en konservativ model, at man stiller bilen, at man ikke kan køre med sin egen hastighed og hvorhen man selv vil, men at alle sammen kører i denne store, kollektive bus, som i øvrigt er en skinnebus. Skinnerne er lagt ud mod mere og mere union og dermed en undergraven af det danske folkestyre. Det må enhver selvtænkende liberal og konservativ være imod.

Så det var en forkert oplysning.

Så hørte jeg forkerte tal. Statsministeren sagde, at hvis det blev et nej, det vil sige et ja til kronen og et nej til euroen ved folkeafstemningen, ja, så ville renten stige, og så ville almindelige lønmodtagere risikere at skulle betale 200-400 kr. mere i husleje om måneden.

Statsministeren er nationaløkonom. Statsministeren ved godt, hvad økonomiministeren på et spørgsmål har orienteret Folketinget om, nemlig at 94 procent af alle lån, 94 procent af alle husejere og ejere af ejerlejligheder har deres lån optaget som de almindelige, traditionelle fast forrentede realkreditlån. Det vil sige, at termindsydelsen på disse lån er fuldstændig uændret, hvad enten renten stiger til det tredobbelte, eller den falder. Det er uforandret for mere end 9 ud af 10 danskere.

Hvordan kan statsministeren så med den baggrund, han har, sige sådan? Det er snak mod bedre vidende. Der sker ikke en pind, bortset fra at der måske sker det modsatte, for hvis renten virkelig, i modsætning til hvad vismændene siger, skulle stige nævneværdigt ved et nej den 28. september, ja, så vil huspriserne give sig lidt. Det vil sige, at huspriserne vil blive noget mindre, end de ellers ville have været, og lavere ejendomsværdier fører til lavere ejendomsskatter, altså mindre boligudgifter, og altså præcis det modsatte af, hvad statsministeren prøvede at fortælle her fra talerstolen. Det var forkerte tal.

Så hørte jeg også surt brokkeri, fordi landets højeste økonomiske sagkundskab, de økonomiske vismænd, som er uafhængige af regering og